

Preview Slangenkuil

Boem ... boem ... boem ... Het geluid van een zware trommel dreunt door de lucht en resoneert in de oren en het lichaam van de rennende vrouw. Wanhopig probeert ze om niet naar het onheilspellende geluid te luisteren. Ze moet haar hoofd erbij houden. Ze moet hier weg zien te komen. Voordat het te laat is. Voordat ...

Haar voet blijft haken achter een boomwortel en ze komt hard op de grond terecht. De val heeft de lucht uit haar longen gestoten en ze blijft even naar adem happend liggen. Dan krabbelt ze overeind. Luisterend. *Boem ... Boem ... boem ...* Is het geluid dichterbij gekomen?

Sidderend van angst begint ze weer te rennen. Weg van het geluid. Dan blijft ze stokstijf staan. Het gedreun van de trommel komt nu ook van voren. Heeft ze in een kringetje gerend? In paniek draait ze zich om en ziet een paar donkere silhouetten die zich langzaam maar zeker in haar richting bewegen. Met haar armen afwerend voor zich uit gestoken, loopt ze achteruit en struikelt opnieuw.

Over de grond kruipend, zoekt ze beschutting tussen het lage struikgewas, maar het mag niet baten. Nu hoort ze niet alleen de dreunende slagen die tegen haar trommelvliezen beuken, maar ook het eentonige gezang van haar achtervolgers.

Ze drukt haar handen tegen haar oren om de geluiden buiten te sluiten en voelt iets tegen haar been. Ze kijkt omlaag en gilt. Ze wordt omgeven door een legioen kleine slangetjes. De lucht proevend met hun minuscule tongetjes kronkelen ze op haar af. Ze klimmen langs haar armen en benen omhoog, kruipen door de wijd uitlopende mouwen van het ceremoniële gewaad, dat ze gedwongen werd te dragen, over haar buik en rug. Tot ze bij

haar hoofd zijn. Gillend probeert ze de beesten van zich af te slaan, maar het zijn er te veel.

Het eentonige gezang van haar achtervolgers krijgt nu een ander tempo. Het wordt opzwevend van karakter en neemt in volume toe. Terwijl ze zich nog steeds wanhopig van de beesten probeert te ontdoen, sluit ze krampachtig haar ogen. Als de beesten echter in haar oren en neus kruipen, opent ze onwillekeurig haar mond voor een bloedstollende kreet.

Alsof de slangetjes hierop hebben gewacht, krioelen ze met tientallen tegelijk naar binnen. Kokhalzend valt de vrouw achterover, waardoor het witte gewaad gedeeltelijk openvalt en haar naakte lichaam eronder zichtbaar wordt. Ze begint te schokken alsof ze een marionet is die met touwtjes wordt bestuurd.

De zangers rond de vrouw raken in extase en wanneer het gezang het hoogtepunt bereikt, scheurt haar buik open en kruipen de nu bloedrode slangetjes in groten getale naar buiten. De vrouw met in doodsangst opengesperde, maar niets meer ziende ogen achterlatend.

Het gezang stopt abrupt en er klinkt een ander geluid. Iemand speelt zacht op een soort panfluit. De slangetjes richten zich op de hypnotiserende klanken en laten zich gewillig naar een kleine kist lokken. Hun bloeddorst is voorlopig gestild.

Tussen de bomen staat een donkere gestalte. Zijn gezicht gaat schuil achter een zwarte bivakmuts. Alleen zijn ogen en mond zijn zichtbaar door de hiervoor bestemde gaten, verder gaat hij compleet op in de duisternis.

Zonder enige emotie kijkt hij toe hoe het lichaam van de vrouw door de monsterlijke slangetjes wordt verwoest. Niet dat het hem niets doet, maar omdat emoties op een moment als dit niet handig zijn. Bovendien was er niets wat hij voor de vrouw kon doen. Ze wist dan wel uit de schuur te ontsnappen, maar ze had geen enkele kans.

Peinzend ziet hij dat bij een paar van de in extase geraakte mannen de kap van hun mantel is afgegleden en ondanks het weinige van lantaarns afkomstige licht denkt hij er een paar bekende gezichten tussen te zien.

Normaal gesproken zijn dit mannen in dure pakken met onbeperkte financiële middelen die vinden dat ze overal recht op hebben. Dat wetten niet voor hen zijn opgesteld. Dat ze onschendbaar zijn. En dát zou nog niet eens het grootste probleem zijn, maar het feit dat dit machtige mannen zijn met nóg machtiger vrienden, die zich in de hoogste kringen van de samenleving bewegen en het feit dat deze mannen met één knip van hun vingers de samenleving kunnen ontwrichten. Dat zijn bij elkaar redenen genoeg om de rituelen een halt toe te roepen. Als hij er tenminste achter kan komen wie deze sekte leidt. De mannen die hij dacht te herkennen, hebben wel macht, maar hij betwijfelt ten zeerste of degene die aan de touwtjes trekt zich onder hen bevindt. Maar ze kunnen hem wel naar deze persoon toe leiden. Geruisloos trekt hij zich terug. Hij heeft genoeg gezien.

Als de donkere gestalte had gewacht tot iedereen weg was, had hij kunnen zien hoe er vanuit de donkere struiken tegenover hem een andere man tevoorschijn kwam. Een man die iets uit zijn zak haalde en het vlak naast de dode vrouw op de grond liet vallen ...

Het is 17 juni 2030, zes uur in de ochtend. In een klein kamertje ergens diep verstopt in het Vaticaan zitten twee mannen tegenover elkaar aan een tafel. De kamer is sober ingericht. Van pracht en praal is hier niets te bekennen. Sinds de katholieke kerk aan het begin van de eenentwintigste eeuw opnieuw in opspraak kwam door seksueel geweld en kindermisbruik, is het Vaticaan niet meer wat het is geweest.

Een groot aantal mensen hebben zich van de kerk afgekeerd of hebben zich afgesplitst om een andere richting in te slaan, zoals de neokatholicisten, die het conservatieve katholieke instituut met hun propaganda nog verder in diskrediet willen brengen en door hun wetenschappelijke benadering steeds meer aanhangers krijgen.

De geldstromen zijn sindsdien behoorlijk ingedamd en als de katholieke kerk niet nog meer aan invloed wil verliezen, mogen er niet veel tegenslagen meer komen. Niet dat geld al een probleem is, maar toch moet noodgedwongen steeds meer van het paleis waar de paus zetelt als museum voor het publiek worden opengesteld.

Ten koste van alles wordt geprobeerd de schijn op te houden, maar het goud glanst intussen minder en het scharlaken rood begint hier en daar te verbleken en te rafelen. En nu is er nog een bedreiging bij gekomen.

De in klassieke kardinaalssoutane geklede man kijkt zijn bezoeker bezorgd aan. 'Wat heb je ontdekt, Vittore?' vraagt hij.

'Ik denk dat u gelijk heeft, excellentie,' antwoordt de in het zwart geklede bisschop tegenover hem. 'Maar ze zijn verder dan u dacht. Ze zijn begonnen met het offeren van mensen.'

De kardinaal leunt achterover, zijn gezicht nu asgrauw en ingevallen. Diep in gedachten verzonken speelt hij met een gouden zegelring die voor hem op tafel ligt. Dan kijkt hij de man

tegenover hem met priemende ogen aan. ‘We kunnen niet langer wachten, Vittore. We moeten iets doen. Voordat het te laat is en we door deze sekte onder de voet worden gelopen. We moeten weten wie hierachter zitten. Waar ze vandaan komen. Regel het, Vittore. En doe het snel. We kunnen het ons niet permitteren in nóg een schandaal verwickeld te raken.’

– 2 –

Een paar duizend kilometer verderop heeft interstellair privédetective Kit Gardner een nachtmerrie. Woelend van haar ene zij naar de andere ligt ze in het kingsize bed in de slaapkamer van haar suite in het Copacabana Palace Hotel in Rio de Janeiro. Badend in het zweet en naar adem snakkend, wordt ze wakker.

Het laken waaronder ze ligt, heeft zich om haar lichaam gewikkeld en ze worstelt om zich uit de benauwende greep te bevrijden. Met haar handen tegen haar hoofd blijft ze een moment liggen.

Ze droomde dat ze haar eenentwintig jaar geleden verdwenen moeder had gevonden en wist te bevrijden, maar dat ze tijdens hun vlucht door monsters werden achtervolgd.

Monsters ... Helemaal niet ondenkbaar sinds in 2021 de interventie heeft plaatsgevonden en het duidelijk werd dat Aarde niet de enige bewoonde planeet of maan in het universum is.

Door haar werk heeft ze intussen een aantal van deze galactianen ontmoet. Sommigen zijn vriendelijk van aard, zoals de visachtige Veringolezen en de Anterranen die zo voor Aardlingen zouden kunnen doorgaan. Maar anderen, zoals de Landataren met hun gegroefde gezicht en klauwhanden, zijn wreed en staan bekend om hun bizarre voorkeuren.

Ze doet het werk inmiddels alweer drie jaar, maar heeft nog geen seconde spijt gehad van haar beslissing om bij haar broer Jim “in de zaak te gaan”. Nu runnen ze samen het

detectivebureau Gardner Investigations in Los Angeles.

Ze slaat het dekbed van zich af om een douche te nemen. Een fotonendouche, want schoon water is schaars. Ondanks het feit dat er aan het begin van de eenentwintigste eeuw een gigantische waterdampwolk is ontdekt die rond een quasar, een actief zwart gat in het universum, cirkelt. Wetenschappers zijn druk bezig een methode te ontwikkelen om deze waterdamp “te oogsten”, maar tot nu toe zonder succes.

En drinkwater is alleen nog in flessen te koop en is tegenwoordig net zo duur als een goede witte wijn. Het is maar goed dat Anterraanse wetenschappers een vervanging voor water hebben weten te ontwikkelen. “Vloeistof” hebben ze het genoemd. Het wordt door het hele universum geëxporteerd en kan worden gebruikt als drinkwater, maar ook om dranken als koffie en thee te bereiden.

Er kunnen echter ook voedingsstoffen aan worden toegevoegd, zodat het rechtstreeks met behulp van een voedingssonde in het menselijk lichaam kan worden geïnjecteerd, zoals op Anterra noodzakelijk is voor Aardlingen.

Kit drukt op de knop om het reinigingsproces te starten en onderwerpt haar lichaam aan een kritische blik. Ze is een paar maanden geleden zevenentwintig geworden, maar ziet gelukkig nog geen enkel teken van verval. Niet dat ze het zo ver zou laten komen. Een paar keer per week werkt ze een strak schema met ninjutsu-oefeningen af. Maar vandaag niet ... Vandaag heeft ze andere dingen aan haar hoofd.

Na een paar minuten is het proces voltooid en loopt ze naar de grote kast in de slaapkamer van haar hotelsuite. Zorgvuldig selecteert ze haar kleding voor die dag: een lichte zomerbroek, een blouse met korte mouwen en een paar modieuze sandalets.

Ondertussen geeft ze Miro, de mIRC-neurobot die aan haar ID-chip is gekoppeld en waarmee ze met een enkele gedachte via haar hersengolven kan communiceren, opdracht een ontbijt

te laten serveren.

Het is haar laatste volle dag in Rio de Janeiro en een belangrijke dag. Op de valreep heeft ze toestemming gekregen om deze ochtend het oude gedeelte van de universiteitsbibliotheek, waar de papieren boeken en manuscripten worden bewaard, te bezoeken.

Ze is op zoek naar informatie over een Braziliaan, Philippe Marquestor genaamd. Thuis in Los Angeles had ze Miro opdracht gegeven alle informatie over deze man te verzamelen, maar daar is niet zo veel uitgekomen. Behalve dan dat hij een aantal artikelen op het gebied van cellulaire biochemie heeft gepubliceerd die in deze bibliotheek zouden zijn opgeslagen. Blijkbaar waren die artikelen niet belangrijk genoeg om in de centrale COMbot-systemen te worden opgenomen. Of de artikelen zijn gewoon in de vergetelheid geraakt. Kit wil echter weten waar de man precies mee bezig was en waar ze hem kan vinden. Ze móét met hem praten. Hij is op dit moment de enige recente link naar haar verdwenen moeder.

Ondanks het feit dat dit de werkelijke reden is van haar verblijf in Rio, is het echter niet zo dat ze de hele tijd in haar hotelsuite heeft zitten wachten. Integendeel. Zes dagen lang heeft ze genoten van zon, zee en cocktails aan het brede zandstrand van Copacabana. En gisteravond heeft ze een zinderend popconcert op het strand bijgewoond. Misschien heeft ze daar wel een cocktail te veel genomen, waardoor ze die nachtmerrie kreeg.

Ze opent de openslaande deuren naar het royale terras dat aan de suite grenst. Het uitzicht over het strand en de oceaan erachter is fenomenaal. Genietend hangt ze over de balustrade en kijkt naar de stroom mensen die zich al richting het zwembad of het strand begeven.

Het geluid van een piepende COMbot haalt haar uit haar dagroom. Ze loopt naar binnen en werpt een blik op het

scherm. Een melding geeft aan dat het ontbijt in aantocht is. Ze is nog maar net bij de deur als er wordt geklopt.

‘Buenos dias, signora, uw ontbijt,’ meldt de hotelmedewerker in zijn smetteloze uniform. ‘Met extra koffie,’ vervolgt hij met een knipoog. De man rijdt het buffetwagentje naar het balkon en schenkt een kop koffie voor haar in.

‘Dank je wel, Pablo.’

Kit stopt hem een bankbiljet in zijn handen.

Breed grijzend maakt de man een buiging, wenst haar een prettige dag en verlaat dan fluitend de suite.

Tevreden zuchtend neemt ze een slok en smeert een croissantje. Ze was wel aan een paar dagen vakantie toe. Haar vorige opdracht voerde haar naar de planeet Anterra, waar ze de zesjarige zoon van een diplomaat moest opsporen. Uiteindelijk vond ze het jongetje min of meer toevallig op P1, een van de drie strafkolonies in het universum. Ze rilt als ze terugdenkt aan de dagen die ze daar zelf noodgedwongen moest doorbrengen. Ternauwernood wist ze met het jongetje te ontsnappen. Het was een van de minder plezierige ervaringen sinds ze dit werk doet.

Het doet haar meteen denken aan het akelige gevoel dat de laatste paar dagen telkens de kop opsteekt. Het prikkende gevoel tussen haar schouderbladen dat haar het idee geeft dat ze in de gaten wordt gehouden. Het zal wel een bepaalde beroepsdeformatie zijn. Geïrriteerd haalt ze haar schouders op. Waarom kan ze ook niet eens gewoon ergens van genieten? Waarom moet ze altijd overal iets achter zoeken?

Ze drinkt haar koffie op en laat Miro een botcab bestellen. Het is tijd om te gaan.

– 3 –

De botcab die haar buiten het hotel opwacht, is een fraaie cabrio. Ze laat zich scannen door de besturingsbot van het elektrosensorisch aangedreven voertuig, noemt haar

bestemming en laat zich op een van de zitplaatsen achterover zakken. Het is niet druk onderweg, maar desondanks duurt het ruim een halfuur voordat ze bij het terrein van de universiteit aankomt.

Hier is het helemaal niet zo idyllisch als bij het hotel. Er is een grote demonstratie van katholieken aan de gang. Met grote spandoeken geven ze te kennen dat ze tegen elke vorm van inmenging van de Galactische Federatie in het dagelijks leven protesteren en tegen het feit dat bij iedereen tegenwoordig een ID-chip moet zijn geïmplantéerd. En dat het allemaal in strijd is met de Bijbel.

Op andere spandoeken is te lezen dat ze fel gekant zijn tegen het neokatholicisme en dat ze het newtoniaanse paradigma dat deze afsplitsing van de conservatieve katholieke kerk uitdraagt, verwerpen.

Boven de mensenmassa zweven een aantal SECbots en er is veel, tot op de tanden gewapende politie op de been die de menigte vanuit de gepantserde kooi van hun zwevende botmotoren in de gaten houdt.

Kit geeft de besturingsbot van de botcab opdracht haar zo dicht mogelijk bij de ingang van het gebouw af te zetten en loopt snel naar binnen. Buiten het bereik van het agressief klinkende gescandeer van de demonstrerende mensen.

De bibliotheek waar ze wordt verwacht, blijkt enorm te zijn en ze kijkt zoekend om zich heen waar ze zich kan melden.

Aan een van de twee leestafels vlak bij de deur zit een man van een jaar of zestig met een stapel papier en een COMbot voor zijn neus.

Als de man Kit in de gaten krijgt, staat hij haastig op. 'Kan ik u misschien helpen, jongedame?'

Op het slordig opgespelde naambordje leest ze dat hij professor Cavalini heet.

'Ik hoop het, professor. Ik heb toestemming gekregen om een

aantal papieren artikelen in te zien, maar het is hier zo groot dat ik niet weet waar ik moet beginnen.'

'Ah, dan moet u mevrouw Gardner zijn. Men heeft mij op de hoogte gesteld van uw komst. Waar ging het ook al weer om?'

'Ik ben geïnteresseerd in een aantal artikelen die ooit door Philippe Marquestor zijn gepubliceerd.'

Zodra ze de naam heeft genoemd, kijkt professor Cavolini haar peinzend aan. 'Juist ja, Philippe Marquestor ... Er zijn inderdaad een aantal artikelen van hem bewaard gebleven. Ze zijn behoorlijk omstreden, moet ik zeggen. Waarom bent u in hem geïnteresseerd, als ik vragen mag?'

'Hij heeft misschien informatie over mijn moeder. Ze is eenentwintig jaar geleden verdwenen en hij schijnt een paar jaar geleden navraag naar haar te hebben gedaan op de planeet Anterra.'

De professor kijkt haar openlijk nieuwsgierig aan. 'Hield uw moeder zich met iets specifiek bezig?'

'Volgens de informatie die ik heb kunnen achterhalen met celmanipulatie.'

'Celmanipulatie,' mompelt de professor. 'Een paar jaar geleden, zegt u?'

'Ja, komt het u bekend voor?' vraagt ze hoopvol.

'Nee, maar ook Marquestor hield zich met iets dergelijks bezig.' Hij kijkt Kit aan. 'Heeft u iets bij u om de gegevens op te slaan?'

'Een smarttab.'

'Perfect. Ik zal een sensobot opdracht geven de artikelen te scannen en naar uw tab te uploaden.'

'Mag ik u misschien in de tussentijd nog een paar vragen stellen?'

'Als ik u daarmee kan helpen.'

'Kent u Philippe Marquestor persoonlijk?'

'Nee, maar ik weet wel dat zijn denkbeelden twintig jaar geleden behoorlijk omstreden waren, en nog steeds zijn.'

‘Waar was hij mee bezig dan?’

‘Hij had een theorie ontwikkeld over de invloed van geluidsgolven en elektromagnetische golven op het menselijk lichaam en de menselijke geest. U kunt het allemaal lezen in zijn artikelen.’

‘Zoets als subliminale beïnvloeding?’

‘Iets dergelijks ja, maar hij werkte ook met geluidsfrequenties.’

‘*Binaural beats*? Waarom is dat dan zo omstreden?’

‘De implicaties kunnen groot zijn. Als het mogelijk zou zijn om lichaamscellen op deze wijze te manipuleren, zou dit invloed kunnen hebben op ons DNA en dus op onze menselijke eigenschappen.’

‘We zouden in een soort monster veranderen?’

‘Ik prefereer de term menselijke robot.’

‘Maar we zouden geen eigen wil meer hebben.’

‘Dat niet alleen. Uiteindelijk zouden we muteren. En als deze gemuteerde menselijke vorm zich zou voortplanten, zou er een compleet nieuwe soort ontstaan. Een soort die, zeg maar, op afstand bestuurbaar zou zijn.’

‘Maar daar zouden eeuwen overheen gaan.’

‘Hooguit drie generaties.’

‘Ik geloof dat ik begin te begrijpen waarom zijn ideeën en artikelen omstreden zijn, maar toch zou ik hem graag willen ontmoeten. Heeft u enig idee waar ik hem zou kunnen vinden?’

‘Nee. Hij heeft geen ID-chip meer, weet u. Hij heeft vorig jaar met succes een kort geding aangespannen tegen de Braziliaanse staat, omdat hij van mening was dat hij vanwege zijn leeftijd ontheffing had moeten krijgen voor het dragen ervan. Hij heeft gewonnen en heeft hem laten verwijderen, dus hij kan niet worden getrackt. Het laatste wat ik van hem weet, is dat hij werkzaam was in een of ander onderzoekslaboratorium in de Nevadawoestijn bij u in Amerika.’

‘Heeft u wellicht ergens een recente foto of ander

beeldmateriaal van hem?’

‘Als er een foto van hem in de bibliotheek aanwezig is, wordt die ook gescand. U vindt hem bij de artikelen op uw tab.’ De professor werpt een blik op het scherm van zijn COMbot. ‘Het is voor elkaar.’

‘Bedankt, professor. Hier heeft u me enorm mee geholpen.’

Buiten is de demonstratie nog steeds in volle gang. Er zijn nog eens honderden mensen bij gekomen die als een kolonie hongerige trekmiere over de hekken klimmen en zich over het universiteitsterrein verspreiden. Er ontstaan vechtpartijen met de politie en de botcab die Kit heeft besteld, wordt aan het begin van het terrein tegengehouden.

Ze twijfelt even of ze weer naar binnen zal gaan om te wachten tot de mensenmassa voorbij is getrokken, maar wie weet hoelang dat gaat duren. En ze wil vanmiddag absoluut nog een paar uur van het strand genieten. Bovendien staat er de volgende ochtend om vier uur een botcab klaar om haar naar het vliegveld te brengen en moet ze al haar spullen nog inpakken. Dat geeft de doorslag. Er zit niets anders op dan naar de cab toe te lopen.

Ze zoekt zoveel mogelijk langs de rand van de opgewonden menigte haar weg richting de uitgang van het universiteitsterrein. Maar op dat moment wordt het gescandeer luider. De vlam slaat in de pan en ineens bevindt ze zich middenin het gedrang.

De politie grijpt hard in met elektrische wapenstokken en tasers. Kit probeert wanhopig een goed heenkomen te zoeken en niet te worden geraakt. Maar er wordt geduwd en getrokken. Mensen raken slaags met elkaar en ze voelt hoe ze in de wild golvende massa wordt geplet. Ze krijgt bijna geen lucht meer en merkt hoe ze langzaam maar zeker in een bepaalde richting wordt gedwongen.

Ineens wijkt de menigte iets uiteen en staat ze naast een

privébotcar met geblindeerde ramen. Terwijl ze eromheen probeert te lopen, wordt het portier van binnenuit geopend. Dan krijgt ze een harde duw in haar rug waardoor ze haar evenwicht verliest en half de botcar intuimelt. Het laatste wat ze merkt, is dat iemand iets tegen haar gezicht duwt.